

Hồi Thứ Năm

Dương Liễu Thiên Ty

Sau hai lần thất thủ thì Hoàng Dương đạo nhân vừa kinh khiếp vừa phẫn nộ, đặc biệt là trước mặt đệ tử môn hạ, đây quả là một chuyện mất mặt. Kỳ đao trong tay lão cũng lập tức xoay vòng trên không, hai vòng sắt phát ra thanh âm leng keng chói tai. Lão đạo nhân thừa thế xoay người tránh né mũi kiếm của đối phương và chỉ trong chớp mắt thì chiêu thứ ba của lão lại công tới.

Lần này tả thủ của lão trầm xuống, kỳ đao bên hữu thủ mang theo kinh phong xoay tít trên đầu rồi xuyên qua đầu vai trái của Giang Hải Phong mà đánh vào yết hầu chàng. Chiêu này thi triển vừa nhanh vừa hiểm, nhưng đáng tiếc là đối thủ của lão quá lợi hại. Thế đao đã gần đến yết hầu của Giang Hải Phong nhưng chàng vẫn bình thản như không, chờ đến giây phút ngàn cân treo sợi tóc, chàng mới thi triển công phu siêu phàm của mình.

Chỉ thấy đôi mày kiếm của chàng phân ra, thân hình đột nhiên rùn xuống, kiếm gỗ trong tay lập tức bật lên. Một tiếng “choang” chói tai vang lên, trong chớp mắt bọn đạo nhân xung quanh vừa hoa mắt thì kỳ đao của Hoàng Dương đạo nhân đã rời khỏi tay bay lên không. Kỳ quái là Giang Hải Phong không thừa cơ hội khống chế đối phương, chàng vẫn bất động dừng tại dương địa, khóe miệng hơi lộ nụ cười đắc thắng.

Bọn đạo nhân xung quanh đều buộc miệng kêu thất thanh một tiếng.

Hoàng Dương đạo nhân loạng choạng lui bước, nhìn kỹ thì năm ngón tay phải của lão đã dập nát, máu tươi chảy ròng ròng. Lão đạo nhân này nghĩ đến uy danh một đời của mình bị hủy trong phút chốc thì suýt chút nữa hôn mê tại dương trường. Lão cố trấn định tinh thần, ngửa mặt cười thắm một tràng rồi nói:

- Bần đạo quyết sinh tử với tiểu bối người!

Lời vừa dứt thì lão tung người đến trước, ngũ trảo bên tả thủ xòe ra như vuốt thương ưng chụp vào mạn sườn Giang Hải Phong. Nhưng ngay lúc đó, kiếm gỗ của Giang Hải Phong cũng bật lên, mũi kiếm chỉ đúng vào buồng tim của Hoàng Dương đạo nhân.

Khoảng cách giữa mũi kiếm và ngực lão đạo có đến hơn thước nhưng bỗng nhiên Hoàng Dương đạo nhân đứng bất động như pho tượng, song thủ vẫn trong tư thế vung trảo, chòm râu bạc bị gió thổi qua một bên, chỉ có điều hai chân không dịch động được một phân.

Bọn đạo sĩ đệ tử thấy vậy thì hồn phi phách tán, tất cả đều vội vàng chen chân mà chạy. Giang Hải Phong cười ha ha một tràng rồi tung người lên, kiếm gỗ liên tục điểm ra, chớp mắt thì bọn đạo sĩ đều đứng khựng lại như tượng đá. Tư thế của bọn chúng rất đa dạng, có kẻ ngồi, có kẻ nằm sấp, hoặc có kẻ đang trong tư thế chạy, cảnh tượng cực kỳ hoạt kê.

Tịch Ti Ti thấy tình cảnh này thì bất giác phá lên cười ngặt nghẽo. Giang Hải Phong từ từ thu kiếm gỗ lại và cười nhạt, nói:

- Ta tưởng Hoàng Dương đạo nhân có bản lĩnh ghê gớm, hóa ra cũng chỉ như thế mà thôi!

Tịch Ti Ti vừa cười vừa bước đến quan sát kỹ bọn đạo nhân, nàng thấy bọn chúng đều trợn trừng song mục, sắc diện vàng như nghệ. Nàng đưa tay sờ lên mũi bọn chúng và bất giác kinh hãi kêu lên:

- Bọn họ chết cả rồi!

Giang Hải Phong nói:

- Cô nương yên tâm, bọn họ không chết đâu, chỉ có điều thủ pháp phong bế huyết đạo độc môn của ta sẽ khiến bọn họ chịu đau đớn nhất thời mà thôi.

Nói đoạn chàng quay người, cười nhạt một tiếng rồi nói tiếp:

- Ta nghĩ qua sự trừng trị này thì hai lão đạo sĩ còn lại cũng nên có tỉnh ngộ rồi, chúng ta cũng không cần bức người thái quá, đi thôi!

Tịch Ti Ti vốn muốn mượn võ công của Giang Hải Phong để trừ diệt Tam Dương đạo quán, tránh hậu họa cho giang hồ. Nhưng dù sao thì lòng dạ của nữ nhân cũng nhu nhược, nàng thấy bọn đạo nhân đau đớn như vậy thì cũng không nỡ bảo Giang Hải Phong náo động tiếp. Nhất thời nàng lạnh lùng “hừ” một tiếng rồi nói:

- Thế này thì dễ dãi với bọn chúng quá!

Nói đoạn nàng cũng quay người, đang lúc định phóng lên ngựa thì chợt nghe một tiếng quát:

- Đứng lại, hai tiểu tử!

Giang Hải Phong và Tịch Ti Ti quay lại thì một toán đạo nhân từ trong đạo quán kéo ra. Đi đầu là một lão đạo nhân mặc hắc bào, tóc bạc trắng xóa dài tới hai vai. Đạo nhân này có thân hình cao to, mày dài và rậm, mũi tẹt miệng rộng, sắc diện đen sì sì. Chung qui, ấn tượng đầu tiên mà đạo nhân này để lại trong tâm trí người khác là một thứ uy mãnh hung ác.

Tay lão giơ cao một thiết bảng đen bóng, hình như đó là binh khí của lão, chẳng biết nó được chế từ vật gì nhưng xem ra rất có phân lượng.

Giang Hải Phong thấy tình thế này thì biết dù muốn rút lui cũng không được rồi. Thế là chàng cười nhạt rồi quay người lại. Tịch Ti Ti kinh hãi nói:

- Hồng bát, có lẽ đây là Hoàng Dương đạo trưởng. Giang đại ca, người phải cẩn thận một chút. Nghe nói Hồn Nguyên Thiết Bảng của lão ta rất lợi hại đấy.

Giang Hải Phong chau mày, chàng nói:

- Xem ra ta lại phải giết người rồi!

Lời chưa dứt thì đã nghe hắc bào đạo nhân cất giọng nói oang oang:

- Hai tiểu tử kia đừng chạy, đạo gia đến gặp các ngươi đây!

Bọn đạo nhân phía sau nhào tới như long như hổ, miệng không ngừng quát:

- Đánh! Đánh!

- Đánh chết bọn chúng. Thật là to gan.

Trong chớp mắt, toán đạo nhân đã ào tới nơi, hắc bào đạo nhân dừng bước, quét mục quang nhìn bọn hoàng y đạo nhân đứng bất động bên bờ Thanh Thủy Hồ. Một lúc sau, lão chỉ Hồn Nguyên Thiết Bảng về phía Giang Hải Phong và nói:

- Tiểu tử, bằng vào chút công phu điểm huyết của ngươi mà cũng dám đến nơi này làm loạn à, thật là không biết tự lượng rồi! Nói cho ngươi biết nhé, ngay cả đệ tử đời thứ ba trong Tam Dương đạo quán cũng biết thủ thuật này.

Giang Hải Phong vẫn đứng yên bất động nhìn đối phương, chàng thấy mục quang sắc bén của hắc bào đạo nhân hừng hực như có ánh lửa bên trong. Lão ta giao Hồn Nguyên Thiết Bảng cho một tên đệ tử bên cạnh rồi cười nhạt, nói:

- Trước tiên ta cứu tỉnh bọn chúng rồi sẽ quyết thắng bại với ngươi!

Nói đoạn, lão tung người đến cạnh Hoàng Dương đạo nhân rồi thi triển thủ pháp giải huyết Muộn Chưởng, điểm vào lưng lão này. Lão ta cho rằng, Hoàng Dương đạo nhân tất sẽ tỉnh lại trong tức khắc, nào ngờ thủ pháp điểm huyết của Giang Hải Phong hoàn toàn khác thường. Phàm kẻ nào bị điểm huyết bằng thủ pháp của chàng, ngoài việc đến giờ tự giải ra thì bất kỳ người nào cũng không thể tự giải cứu được.

Hắc bào đạo nhân này chính là nhân vật ngôi ghế thứ hai trong Tam Dương đạo quán tức Hắc Dương đạo nhân. Lão vốn cho rằng, bằng vào trình độ võ công của mình thì giải huyết có gì là khó? Lão vận kinh lực, xuất thủ điểm ra, ngón tay vừa chạm vào lưng Hoàng Dương đạo nhân thì lão này “hự” một tiếng rồi ngã nhào ra đất.

Hắc Dương đạo nhân nói:

- Còn không tỉnh lại à? Đồ vô dụng!

Lời chưa dứt thì thấy Hoàng Dương đạo nhân lặn dưới đất mấy vòng rồi nằm yên bất động.

Điều khiến người ta càng kinh ngạc là miệng của lão đạo này thổ ra một búng huyết tươi. Hắc Dương đạo nhân vô cùng kinh ngạc và bất giác rung mình.

Lúc này Giang Hải Phong mới hắng giọng rồi chậm rãi nói:

- Lão đạo kia, lão cậy vào võ công của mình mà khiến cho đồng đạo thọ thương, chuyện này đừng trách tại hạ đấy nhé.

Hắc Dương đạo nhân nghe vậy thì đỏ mặt.

Giang Hải Phong cười nhạt, nói tiếp:

- Thủ pháp của lão chỉ có thể giải những thủ pháp điểm huyết bình thường mà thôi, ngàn vạn lần không thể giải được thủ pháp của tại hạ.

Hắc Dương đạo nhân bước tới trước, song thủ chụp vào hai vai của một đệ tử khác. Thủ pháp giải huyết của lão là có hai luồng nội lực từ tâm chưởng phát ra rồi hợp lại làm một, thủ pháp này có tên gọi là Song Tràng Kim Châm. Hắc Dương đạo nhân tự tin là lần này sẽ thành công, nhưng kết quả lại càng thảm hại hơn trước. Tên đệ tử ngã nhào ra đất, không những chân tay bất động mà song mục còn trợn trừng, tâm mạch ngừng đập ngay tức khắc. Hắc Dương đạo nhân vội thu song chưởng lại, sắc diện đầy vẻ hổ thẹn.

Giang Hải Phong mỉm cười, nói:

- Lão lại hại chết một sinh mạng rồi. Nay lão đạo, nếu lão không tin lời tại hạ thì cứ việc tiếp tục đi!

Lúc này Hắc Dương đạo nhân không dám khinh thị lời nói của thiếu niên kia nữa, lão ngăn người một lát rồi nói:

- Tiểu tử ngươi hãy báo danh tính đi, rốt cuộc ngươi và Tam Dương đạo quán có thù hận gì? Nói mau!

Giang Hải Phong nói:

- Tại hạ là Giang Hải Phong, vì thấy những hành vi của bọn đạo nhân ở đây không thuận mắt nên đến để giáo huấn một phen.

Chàng lại chỉ những đạo nhân đứng bất động và nói tiếp:

- Bọn họ đều bị thủ pháp độc môn của tại hạ phong bế huyết mạch, sáng sớm ngày mai sẽ tự động tỉnh lại thôi.

Hắc Dương đạo nhân cười nhạt, nói:

- Hóa ra Giang Hải Phong mà bên ngoài đồn đại là người, ta biết rồi, người đã đại náo ở cảng cá Lai Châu, hành tung thị uy ở nhiều nơi khác, hôm nay đến gây sự với Tam Dương đạo quán bọn ta phải không?

Càng nói thì giọng của lão càng cao, cuối cùng lão nộ khí quất lớn:

- Tiểu tử, hôm nay nhị tổ sư gia của người phải giáo huấn người một trận thôi, để cho người biết trong Tam Dương đạo quán cũng có nhân tài.

Giang Hải Phong mỉm cười, nói:

- Nói vậy lão chính là Hắc Dương đạo nhân à?

Đôi mày rậm của Hắc Dương đạo nhân chợt dựng cả lên, huyết mạch trương ra, lão hét lớn:

- Đạo gia đánh chết tiểu tử người đây!

Lời chưa dứt thì thân hình lão đã tung lên, thuận tay lấy khí giới từ trong tay tên đệ tử rồi vung Hồn Nguyên Thiết Bảng kèm theo kinh lực bổ thẳng vào người Giang Hải Phong.

Nói ra cũng thật là một quái sự, Hồn Nguyên Thiết Bảng của lão bổ xuống thì thấy thân hình của đối phương từ mặt đất tung lên. Tình thế tựa như có ý nghênh tiếp chiêu thức. Hắc Dương đạo nhân mừng thầm trong lòng, lão vận đủ mười hai thành công lực vào hai cánh tay rồi bổ mạnh xuống.

Một tiếng “ầm” chưa dứt thì Giang Hải Phong đã nhẹ nhàng hạ thân xuống phía sau Hắc Dương đạo nhân rồi. Lão đạo nhân kinh hãi, vội vàng thu Hồn Nguyên Thiết Bảng lại và dùng thân pháp Quái Mãng Phản Thân để xoay chuyển, nhưng thủy chung Giang Hải Phong vẫn cách lão ta không đầy một thước. Chàng cười khe khẽ và nói:

- Hắc Dương đạo nhân, lão còn chưa chịu thua sao?

Tuy trong lòng kinh tâm khiếp đảm nhưng làm sao Hắc Dương đạo nhân chịu mở miệng nhận thua? Kỳ thực, tình hình đã quá rõ ràng, vì vừa rồi Giang Hải Phong có đủ thời gian lấy mạng đối phương, nhưng chàng lại không làm thế. Chẳng ngờ tấm lòng nhân hậu của chàng lại kích cho Hắc Dương đạo nhân thêm phần nộ, song mục lão đỏ lên như huyết. Hồn Nguyên Thiết Bảng thu lại rồi quét ra một chiêu Bổng Đả Song Cầu, thế đánh uy hiếp hai mạn sườn của Giang Hải Phong.

Giang Hải Phong liền xoay người tránh né, hữu thủ chụp lấy kiếm gỗ định điểm ra thì chợt nghe có người lớn tiếng nói:

- Đạo nhân mau nằm về phía trước!

Giang Hải Phong định thi triển tuyệt chiêu Điểm Thiên Tinh, kiếm gỗ sắp điểm vào Trì Đường huyết ở sau lưng Hắc Dương đạo nhân, nhưng lời cảnh tỉnh của người kia đã phá hỏng tiên cơ. Giang Hải Phong liền thu kiếm gỗ và ngẩng đầu nhìn lên thì thấy một thiếu niên tuấn tú ngồi trên bạch mã cạnh gốc liễu. Hình như thiếu niên này là người tình cờ qua đường, thấy cảnh náo nhiệt mà thuận miệng nói ra một câu như vậy.

Nhưng điều đó lại khiến Giang Hải Phong bất giác kinh ngạc.

Chàng quan sát thiếu niên kia một lúc rồi cảm thấy bồn chồn trong lòng, vì nhìn bề ngoài thì thiếu niên kia không giống người trong võ lâm, nếu không muốn nói là có mấy phần giống bản thân chàng, do vậy, nếu người này không phải là kỳ nhân đầy tuyệt kỹ thì nhất định phải là kẻ độc sách không tầm thường.

Giang Hải Phong định khai khẩu hỏi một câu nhưng Hắc Dương đạo nhân đã hùng hổ xông lại. Thế công của lão đạo lần này cực kỳ uy mãnh, Hồn Nguyên Thiết Bảng vận tập đủ kinh lực, quét vào thắt lưng Giang Hải Phong. Giang Hải Phong chờ cho binh khí của đối phương đến gần rồi mới tung người ra sau tránh né.

Hắc Dương đạo nhân thất thủ liên tiếp nên đã sớm phát đại nộ, đặc biệt là chiêu vừa rồi, những tưởng là sẽ thành công, nào ngờ cũng lại đánh hụt. Nhất thời nộ khí xung thiên, lão đạo hét lớn một tiếng rồi đột nhiên vung tả thủ chụp vào vai trái của Giang Hải Phong, thế chụp nhanh như sao sẹt.

Xem đến đây thì thiếu niên bên gốc liễu lại buộc miệng, nói:

- Mau hạ vai xuống!

Giang Hải Phong càng kinh ngạc, vì kỳ sĩ này nói đúng như biện pháp chàng nghĩ. Động thủ qua chiêu vốn là chuyện ngàn cân treo sợi tóc, nào có thời gian để chàng suy nghĩ thêm? Nhưng tính cách của Giang Hải Phong rất kỳ quái, nếu chiêu thức chàng muốn thi triển mà bị người ta nói ra thì chàng nhất quyết không muốn thi triển chiêu đó nữa.

Hiện tại chàng cười nhạt một tiếng, rõ ràng là phải trầm vai xuống rồi mới xoay người, nhưng chàng vẫn đứng thẳng mà xoay người, kiếm gỗ nhanh chóng chuyển giao qua tả thủ. Đồng thời chàng sử xuất một chiêu Kim Phong Hí Thiềm (ong vàng giỡn cóc), hữu thủ vung ra ngoài một cách ngẫu nhiên, nhưng chẳng hiểu thế nào lại chụp trúng cổ tay phải của Hắc Dương đạo nhân. Chiêu này vừa xảo diệu, vừa nhanh và chuẩn xác cực kỳ.

Nhưng Hắc Dương đạo nhân đã luyện công phu Hồn Nguyên vận khí thì làm sao lão cam tâm để cho người khác khống chế? Do vậy, lão quát lớn một tiếng rồi đẩy mạnh hữu chưởng ra, lực đạo theo cánh tay mà bắn tới trước. Nào ngờ không giã thoát thì còn may cho lão, một khi giã thoát thì tự chuốt họa vào thân. Chỉ nghe “rắc” một tiếng, cánh tay phải của Hắc Dương đạo nhân lập tức gãy lìa, phần xương gãy xuyên qua da thịt mà lòi ra ngoài, máu tươi tuôn ra như suối.

Cùng lúc đó, Giang Hải Phong đẩy mạnh hữu thủ tới trước và quát:

- Đi!

Hắc Dương đạo nhân loạn choạng lui ra sau mấy bước rồi ngã ngửa ra đất, nhất thời hôn mê bất tỉnh. Tình cảnh này không những khiến cho bọn đạo nhân hồn kinh

phách tán mà ngay cả thiếu niên trên ngựa cũng kinh ngạc đến độ biến sắc. Giang Hải Phong nghĩ đến chỗ đặc biệt của người này thì định xuất ngôn tương vấn, nhưng thấy đối phương đã thúc ngựa phóng đi. Dường như trường ác đấu này vẫn chưa làm cho thiếu niên trên ngựa cảm thấy kinh khiếp hoặc bất an.

Tính tình của Giang Hải Phong cô độc và cao ngạo, chàng không thích lên tiếng bắt chuyện trước, bây giờ thấy đối phương bỏ đi nên chàng cũng nén lời vào lòng.

Riêng Tịch Ti Ti, nàng thấy Giang Hải Phong chỉ xuất mấy chiêu mà đã hạ được Hắc Dương đạo nhân thì lòng cực kỳ vui mừng, nàng vừa nhảy vừa hét toáng cả lên.

Giang Hải Phong nói:

- Còn một lão Bạch Dương nữa, có lẽ lão ta cũng không cam lòng chịu thua, để ta tự đi tìm lão vậy.

Tịch Ti Ti tiếp lời:

- Ta cũng đi!

Giang Hải Phong quét mục quang nhìn thiếu niên đang gò cương ngựa thả nước kiệu ven hồ rồi chậm rãi nói:

- Cô nương hãy để ý hẩn, tại hạ sẽ trở lại ngay thôi!

Vì Thanh Thủy Hồ ở gần Tam Dương đạo quán nên lâu nay dường như đã thành của riêng của những đạo sĩ, do đó ngày thường không một ai dám bén mảng đến. Hôm nay Giang Hải Phong và Tịch Ti Ti là kẻ to gan dám tiếp cận, nhưng sự xuất hiện của lam y thiếu niên kia cũng là chuyện đột ngột.

Tịch Ti Ti vốn không chú ý đến người này, bây giờ nghe Giang Hải Phong nhắc nhở thì nàng mới dỗi ánh mắt kỳ quái nhìn theo, nhưng chỉ nhìn thấy sau lưng mà thôi. Bất giác nàng buột miệng hỏi khê:

- Hẩn là ai vậy?

Giang Hải Phong cười nhạt, nói:

- Người này bất phàm, cô nương ở đây để ý hẩn, xem thử hẩn muốn làm gì. Tại hạ sẽ nhanh chóng quay lại thôi.

Nói đoạn, chàng tung người lướt đi về phía cổng Tam Dương đạo quán. Lúc này có hai đạo nhân đang vội vàng đóng cổng lại, nhưng Giang Hải Phong tung cước đập mạnh thì hai cánh cổng liền mở toang. Hai đạo nhân ngã nhào ra đất rồi lồm cồm bò dậy và bỏ chạy. Giang Hải Phong cũng chẳng để ý đến bọn chúng, chàng cầm kiếm gỗ trong tay và sải bước đi vào đại điện.

Trước mặt chàng là một đoạn đường rải đá nhỏ, hoa cỏ hai bên rất xinh đẹp. Vừa đi Giang Hải Phong vừa nghĩ:

- “Nơi tu hành của đạo sĩ sao lại bày trí xinh đẹp thế này? Trông cứ như một tòa cung điện. Điều này cho biết bọn đạo nhân ở đây quả nhiên là một loại chẳng ra gì?”

Nghĩ đoạn, chàng lại phóng bước đi nhanh hơn. Nào ngờ chưa đi được mấy bước thì đã thấy bốn đạo nhân cầm phát trần, đang từ đại điện bước ra. Bốn đạo nhân này đều trên dưới lúc tuần, râu tóc đều bạc trắng, vừa ra khỏi đại điện thì bọn họ liền giăng hàng ngang, cản đường đi của Giang Hải Phong.

Một lão ở giữa trầm giọng nói:

- Đây là nơi tu hành của bọn bản đạo, thí chủ là phàm nhân, không được tự tiện ra vào. Mời thí chủ mau lui bước ra ngoài!

Một đạo nhân khác nhìn Giang Hải Phong từ đầu đến chân rồi hỏi:

- Nghe nói kẻ vừa dẫm thương hai vị chân nhân và đệ tử ở bốn quán ở bên ngoài là một thiếu niên, kẻ đó là người phải không?

Giang Hải Phong gật đầu, nói:

- Chính là tại hạ, tại hạ vào đây là tìm Bạch Dương đạo nhân.

Bốn đạo nhân nghe vậy thì đều bất giác giật mình, sắc diện chợt biến. Đạo nhân đứng giữa miễn cưỡng lên tiếng:

- Người là một thiếu niên, nghe lời ai mà đến đây náo loạn như vậy? Sư phụ người là ai?

Một đạo nhân khác tiếp lời:

- Đứng đấy, người nói ra danh tánh của sư phụ người rồi có thể đi, bọn ta không hơn thua với tiểu tử người mà sẽ tìm sư phụ người để nói chuyện.

Giang Hải Phong vẫn không phần nộ, chàng thản nhiên nói:

- Tại hạ đến đây là tìm Bạch Dương đạo nhân, cho tại hạ biết lão ta đang ở đâu? Nếu không thì chớ trách tại hạ đắc tội!

Chàng từ từ đưa kiếm gỗ lên và lạnh lùng nói tiếp:

- Lúc đó thì các vị có hối hận cũng không kịp đấy.

Bốn đạo nhân nghe vậy thì không hện mà cũng lùi ra sau một bước, hai lão đứng giữa vung phát trần lên, tỏ ý muốn ngăn cản. Một lão đứng giữa chau mày, nói:

- Tiểu tử người thật vô lý, Bạch Dương chân nhân đã không xen vào chuyện ngoài giang hồ suốt hai mươi năm qua, người luôn khổ tâm tu luyện ở hậu viện. Người muốn sinh sự thì cũng không nên tìm Bạch Dương chân nhân. Lão ta là một người tốt.

Giang Hải Phong bắt bẻ:

- Lão ta là chủ nhân của đạo quán này, bình thường sao không khá quản thúc môn hạ, để bọn chúng ra ngoài làm chuyện xằng bậy? Hôm nay tại hạ muốn hỏi lão ta một câu, nếu lão ta có lý thì chẳng những tại hạ không làm khó lão mà còn xin lỗi lão, bằng không...

Nói đến đây thì song mục của chàng đột nhiên xạ ra hai đạo kỳ quang, thật là bất nộ tự nhiên uy.

Một lão đạo nhân kinh hãi biến sắc, lão ta rung giọng nói:

- Người... người không cần động võ!

Giang Hải Phong nhìn bốn lão đạo này với ánh mắt kỳ quái, vì cả bốn người này đều có dáng vẻ nho nhã, tuyệt không giống bọn hắc và hoàng bào đạo nhân trước đó. Chàng buột miệng hỏi:

- Các vị giữ chức vị gì trong đạo quán này?

Một đạo nhân thở dài, nói:

- Những lời thí chủ vừa nói cũng không sai, nhưng nói với Bạch Dương chân nhân cũng chẳng có ích gì, thí chủ nên đi tìm hai vị Hắc và Hoàng Dương chân nhân mà nói, vì Bạch Dương chân nhân đã không hỏi quán đến chuyện trong đạo quán từ lâu rồi.

Giang Hải Phong cười nhạt, nói:

- Lão ta không thể không quán, Hắc và Hoàng Dương lão đạo đã bị tại hạ khống chế rồi, bây giờ tại hạ muốn tìm Bạch Dương chân nhân của các vị.

Câu này của chàng khiến bốn lão đạo lập tức động nộ khí. Một đạo nhân hơi lùn đứng giữa quát lớn:

- Hồn láo, Bạch Dương chân nhân há là người mà người muốn gặp là gặp sao? Tiểu tử người không biết phải trái, lẽ nào bốn bọn ta sợ người chẳng?

Giang Hải Phong cười nhạt, nói:

- Tại hạ đang muốn thỉnh giáo đây!

Nói đoạn chàng giắt kiếm gỗ vào thắt lưng, song thủ chập lại rồi vung ra, nhằm đánh vào trước ngực hai lão đạo nhân đứng giữa. Thế chưởng này chẳng qua là thăm dò thực hư của đối phương.

Quả nhiên, bốn lão đạo này đều là đệ tử đắc lực của Bạch Dương đạo nhân, bọn họ theo Bạch Dương đạo nhân đã lâu và đã học được phép hàm dưỡng nên khiến người ta không thể đoán được thực hư. Nhưng song chưởng của Giang Hải Phong vừa phân ra thì hai lão đạo đứng giữa liền tung người lướt qua hai bên, thân pháp nhanh như chim én. Bốn lão đạo này có đạo hiệu là Thông Hải, Thông Huyền, Thông Đạo và Thông Bích, bọn họ vốn là đệ tử hộ pháp của Bạch Dương đạo nhân. Bình sinh bọn họ rất ít

khi ra ngoài và cũng ít lai vãng với hai lão đạo Hắc Dương và Hoàng Dương, căn bản bọn họ không quán vào chuyện trong đạo quán. Hôm nay vì Giang Hải Phong thâm nhập vào cấm địa nên bọn họ mới xuất diện ngăn cản.

Thông Hải, Thông Huyền vừa lướt qua hai bên tránh né thì Thông Đạo lập tức lướt tới sườn bên phải của Giang Hải Phong. Giang Hải Phong cười nhạt và thầm nghĩ:

- “Chẳng trách Bạch Dương đạo nhân cứ mãi tránh né không xuất diện như vậy, đệ tử của lão ta quả nhiên không tầm thường.”

Nghĩ đoạn chàng xoay hữu thủ chụp vào đuôi phát trần của Thông Đạo. Thông Đạo cười nhạt một tiếng rồi lập tức trầm hữu thủ xuống, phát trần xoay chuyển một vòng, từng sợi tơ như ngân châm quét thẳng vào chính diện của Giang Hải Phong. Cùng lúc đó Thông Hải đạo nhân cũng bổ nhào tới, phát trần xuất một chiêu Bạt Phong Bàn Đả, đánh phủ xuống đầu đối phương. Thân thủ của hai lão đạo này cực kỳ lợi hại nhưng trong mắt Giang Hải Phong vẫn không đáng để cười một tiếng.

Vị thiếu niên kỳ hiệp này vừa quát lên một tiếng “Khá lắm!” Thì trường bào của chàng đột nhiên lay động, thân hình chàng cũng như chiếc lá bị cuồng phong thổi qua một bên. Thần thái của chàng vẫn thản nhiên như không, chàng cũng không xuất thủ đánh trả.

Thông Huyền đạo nhân cũng nhảy vào vòng chiến, miệng quát lớn:

- Chúng ta hãy thu thập tiểu tử này thôi!

Khẩu khí của lão đạo này khá lớn, lão ta không sử dụng phát trần mà chỉ dùng song thủ chụp vào hai vai Giang Hải Phong. Đó là chiêu Vân Mị Thám Thủ, thủ pháp cực kỳ lợi hại, khiến người ta không biết đâu mà lường. Nhưng song thủ vừa xuất lực thì Thông Huyền cảm thấy hai vai của đối phương mềm như bông, hai đạo kinh lực từ song thủ của lão như trút vào đại hải. Thông Huyền chợt phát giác ra sự bất ổn, đột nhiên lão nghĩ đến một thứ công lực vô cùng lợi hại của đối phương nên bất giác rung mình và vội thu chiêu lui bước. Nhưng song thủ đánh ra tựa như cắm vào một hố bùn nhuyễn, bằng vào nội lực từ hai chân của lão ta thì đừng mong rút ra được một phân.

Lúc này, ba lão đạo còn lại cũng phát hiện sự bất thường nên vội liên thủ xông lên. Giang Hải Phong soạt chân qua trái một bước, hai vai chàng trầm xuống thì toàn thân hình Thông Huyền lập tức bị tung lên, rồi va vào Thông Đạo đang trên đà lướt tới.

Thông Đạo loạng choạng lui ra sau, miệng quát lớn:

- Tiểu tử to gan, còn không mau thả người xuống? Tam Dương đạo quán há là nơi để người làm loạn chẳng?

Lời chưa dứt thì đã nghe Thông Huyền kêu lên một tiếng, thân hình lão đạo này bay thẳng ra ngoài rồi rơi xuống thảm cỏ, lão ta đau đớn lăn lộn không thôi.

Tình cảnh này khiến ba lão đạo còn lại bất giác ngẩn người. Thông Đạo thở dài một hơi rồi nói:

- Tiểu tử, người đã gây đại họa rồi, vừa rồi tuy người đã thương nhiều đệ tử của bốn quán ở bên ngoài, nhưng Bạch Dương lão tổ sư vẫn không hỏi đến, lần này người đã thương Thông Huyền sư huynh của ta thì nhất định lão tổ sư không dễ bỏ qua cho người.

Giang Hải Phong cười nhạt, nói:

- Như vậy càng tốt, lão mau mau đưa tại hạ đi gặp lão ta thì tại hạ tuyệt không đã thương các vị nữa, bằng không thì...

Chàng chỉ Thông Huyền đang lẩn lộn dưới đất và lạnh lùng nói tiếp:

- Bằng không thì các vị cũng sẽ như lão ta mà thôi!

Thông Hải, Thông Đạo, Thông Bích tuy vô cùng phẫn nộ nhưng nhất thời chẳng biết phải làm thế nào. Ba lão chụm lại nhỏ to thảo luận một lúc rồi mới phân ra, Thông Hải đạo nhân nói:

- Đã vậy thì bọn ta đưa người đi gặp Bạch Dương lão tổ sư, nhưng người phải làm rõ một điều, là bọn ta không phải vì sợ người mà để cho người đi.

Nghe vậy thì Giang Hải Phong suýt bật cười, nhưng chàng cũng tự kềm chế và nói:

- Không cần biết là các vị sợ hay nhường, bây giờ chỉ cần các vị đưa tại hạ đi gặp Bạch Dương đạo nhân là được.

Thông Hải nhăn mày nhăn mặt, lão nhìn qua vị sư đệ đang nằm dưới đất rồi nói:

- Vậy thì người phải cứu sư đệ của ta trước đã, nếu không thì bọn ta không thể đưa người đi gặp tổ sư gia.

Giang Hải Phong nói:

- Lão ta chỉ bị sai khớp ở hai cổ tay, tạm thời không tiện hành động, một chút thương thế như vậy mà các vị không thể tự lo liệu được sao?

Thông Hải vẫn còn chau mày. Giang Hải Phong trầm sắc diện và nói tiếp:

- Mau dẫn đường, nếu không thì tại hạ tự xông vào đấy.

Ba lão đạo nhân đưa mắt nhìn nhau, Thông Đạo miễn cưỡng nói:

- Được rồi, người đi theo ta!

Nói đoạn lão xoay người cất bước, Giang Hải Phong lập tức theo sau, Thông Hải và Thông Bích đi sau cùng. Bốn người theo một hành lang đầy hoa mà đi thẳng vào

một gian tĩnh thất thanh nhã. Hai bên cửa có hai đồng tử cầm phất trần đứng hầu, bọn chúng thấy Thông Đạo thì liền cúi người hành lễ và nói:

- Tam sư thúc, có chuyện gì chăng?

Thông Đạo dừng chân, nói:

- Tổ sư gia có trong này không?

Đồng tử bên phải gật đầu, nói:

- Lão nhân gia đang luyện đan trong đan phòng. Sư thúc muốn vào chăng?

Vừa nói hần vừa quét mục quang nhìn qua Giang Hải Phong, thần sắc lộ đầy vẻ kinh ngạc. Còn Giang Hải Phong thì không chú ý đến hai đạo đồng mà tập trung quan sát gian tĩnh thất, chàng thấy nơi này quả nhiên rất u tĩnh, giữa phòng có treo một biển hiệu lớn, trên đó có bốn chữ đại tự: Đạo phúc tề thiên.

Hai bên có đôi liễn: Viện bế thanh hà nhập, tùng cao lão hạc tầm.

Giang Hải Phong cười nhạt và thâm nghĩ, lão đạo sĩ này thật là tự phụ, đồng thời chàng cũng ngửi thấy mùi đan dược từ đan phòng bay ra. Giang Hải Phong biết chắc là Bạch Dương đạo nhân đang ở trong gian tĩnh thất này, chàng không muốn có thêm phiền phức nên lớn tiếng gọi:

- Bạch Dương đạo nhân, sao không xuất diện tương kiến?

Thanh âm như tiếng sét làm chấn động cả gian tĩnh thất quanh năm u tịch.

Giang Hải Phong vừa dứt lời thì sau lưng chàng có tiếng quát:

- Tiểu tử ngươi thật to gan!

Cùng với tiếng quát là một đôi thiết chưởng đánh tới với kinh phong ào ạt. Giang Hải Phong vội thi triển công phu Lưu Vân Phi Tự, hai ống tay áo phất mạnh ra sau. Chưởng lực của hai lão đạo nhân Thông Hải và Thông Bích chưa kịp tới nơi thì đã bị kinh lực từ hai ống tay áo của Giang Hải Phong đẩy bật trở lại. Trong chớp mắt, hai lão đạo này đã như hai quả cầu lăn lộn ra ngoài xa. Tuy bị đánh ngã nhưng hai lão vẫn chưa bị thọ thương, do vậy cả hai cùng bật dậy rồi vung phất trần, một tả một hữu xông tới. Thông Đạo cũng bất giác động nội khí, lão khom người xuống và xuất một chiêu Bài Sơn Vận Chưởng, đánh vào giữa ngực Giang Hải Phong.

Giang Hải Phong phá lên cười ha ha, nhất thời chỉ thấy trường bào của chàng liên tục phi vũ, thân hình không ngừng xoay chuyển một cách linh hoạt, khiến ba lão đạo không ít lần va vào nhau. Điều này khiến bọn họ đã nộ càng thêm nộ, mỗi lão đều tự thi triển thân pháp và tuyệt chiêu tấn công liên miên bất tuyệt. Thế nhưng Giang Hải Phong vẫn như hồ điệp xuyên hoa, thân hình chàng tiến thoái nhịp nhàng giữa ba lão đạo mà tuyệt đối không để cho đối phương tiếp cận. Chiêu thức của ba lão đạo này

khá lợi hại nhưng vẫn không đắc thủ, đây là nơi Bạch Dương đạo nhân tu hành nên ba lão không dám xuất ngôn chửi mắng. Vì thế cả ba đều hận đến độ trợn trừng song mục, mặt đỏ như gấc.

Bốn người đang động thủ đến hồi khẩn trương thì bỗng nhiên nghe một giọng lạnh lùng:

- Các người mau dừng tay!

Giang Hải Phong tung người qua bên trái trước tiên, ba lão đạo cũng lập tức dừng bước thu chiêu. Giang Hải Phong quét mục quang nhìn vào đan phòng thì thấy một lão đạo nhân tóc bạc trắng, thân mặc bạch bào, tay cầm gậy trúc đang từ từ bước ra. Người này có tướng mạo tiên phong đạo cốt, lông mày dài chau vào nhau, thần quang toát ra tứ phía khá uy nghiêm.

Giang Hải Phong không ngờ Bạch Dương đạo nhân lại có tướng mạo như vậy, vì thế nhất thời chàng cảm thấy hơi hồi hộp. Lão đạo nhân nhìn qua ba đệ tử rồi trầm giọng nói:

- Các người lui qua một bên!

Thông Hải, Thông Đạo, Thông Bích vội vàng lui ra sau mấy bước rồi buông tay đứng một cách nghiêm túc. Lúc này Bạch Dương đạo nhân mới nhìn qua Giang Hải Phong và nói:

- Tiểu thí chủ đến đây có việc gì? Người vừa gọi bần đạo là thí chủ phải không?

Giang Hải Phong cười nhạt, nói:

- Chính là tại hạ, người vừa đả thương hai lão Hắc - Hoàng đạo nhân ở bên ngoài cũng chính là tại hạ.

Bạch Dương đạo nhân hơi ngạc nhiên nhưng thần thái vẫn không lộ lộ nộ khí, lão bình thản nói:

- Thí chủ đánh người là vì nguyên nhân gì?

Giang Hải Phong trầm nghĩ:

- "Thì ra lão này hoàn toàn không biết gì cả."

Nghĩ đoạn chàng lạnh lùng nói:

- Lão đạo, nhiều năm qua đệ tử môn hạ của lão tác yêu tác quái ở bên ngoài, tiếng oán hờn kêu khắp nơi. Bọn lão cậy vào chút võ nghệ mà hành xử vô pháp vô thiên, hôm nay tại hạ tìm đến đây là để trừng trị bọn lão.

Bạch Dương đạo nhân nghe xong thì nhướn miệng cười hì hì. Đồng thời lão cũng ngẩng nhìn thiếu niên trước mặt với ánh mắt đầy vẻ hiếu kỳ, bởi lẽ từ kiểu tóc đến y phục của Giang Hải Phong đều khác với người đương thời. Hơn nữa, song mục của

Giang Hải Phong cũng lấp lánh thần quang nên lão đạo kinh ngạc không ít. Hồi lâu sau, lão gật gật đầu và nói:

- Tiểu thí chủ quá khích động rồi, trong Tam Dương đạo quán của bản đạo đều là người tuân thủ bốn phận, tuyệt không có chuyện như thí chủ vừa nói. Thí chủ còn trẻ người non dạ nên bản đạo cũng không chấp nhất, mời thí chủ lui bước.

Lão quay sang bọn Thông Hải và nói tiếp:

- Các người tiền khách, bảo với đệ tử ở tiền viện là không được làm khó dễ hấn.

Giang Hải Phong chưa có phản ứng thì Bạch Dương đạo nhân lại nói tiếp:

- Đây là lần đầu tiên, sau này là không được đâu đấy. Người có biết là ta đã không quản đến chuyện bên ngoài từ nhiều năm rồi và cũng không nói chuyện với bất kỳ người nào... Người mau đi đi thôi!

Lời vừa dứt thì lão cũng quay người, Giang Hải Phong rất khâm phục công phu hàm dưỡng của Bạch Dương đạo nhân, nhưng làm sao chàng chấp nhận việc không đánh mà tự lui? Nếu việc này truyền ra ngoài thì chàng còn mặt mũi nào nhìn thiên hạ nữa? Vì vậy chàng đành phải làm tới, chàng lạnh lùng nói:

- Lão đạo, xin chớ vội đi!

Bạch Dương đạo nhân quay lại, đôi mày bạc trắng như tuyết như dính liền vào nhau, lão hắng giọng rồi hỏi:

- Tiểu thí chủ còn việc gì nữa?

Giang Hải Phong nói:

- Những lời của lão nói dễ nghe hơn hai vị sư đệ của lão rất nhiều, chỉ có điều lão cũng quá cố chấp rồi. Tại hạ dùng lời hay khuyên ngăn nhưng lão lại không có ý tiếp thụ, tại hạ đã đến thì một vài lời của lão không dễ gì khiến tại hạ đi được.

Bạch Dương đạo nhân hơi tức giận, lão nói:

- Người còn muốn thế nào?

Giang Hải Phong mỉm cười, nói:

- Nghe nói công phu của lão cao cường nhất trong đạo quán, tại hạ muốn thỉnh giáo vài chiêu.

Bạch Dương đạo nhân cười nhạt, nói:

- Bản đạo không động võ đã hơn mười năm rồi, vả lại cả đời bản đạo tuyệt đối không động thủ với hàng tiểu tử hậu sinh. Người dừng sinh sự nữa, hãy mau ra ngoài đi!

Giang Hải Phong rút kiếm gỗ ra và nói:

- Lão đạo hãy xem thanh kiếm gỗ của tại hạ đây, hai vị sư đệ của lão đã không chịu nổi trước uy lực của nó, hôm nay tại hạ muốn dùng nó để phân cao thấp với lão, lão dám không?

Bạch Dương đạo nhân ngắm nhìn thanh kiếm gỗ một lúc, lòng bất giác cảm thấy kỳ quái. Vì lão không tin hai vị sư đệ, Hắc Dương và Hoàng Dương lại thọ thương dưới thanh kiếm gỗ của thiếu niên này. Lão quét mục quang nhìn qua ba đại đệ tử bên cạnh như có ý dò hỏi thực hư.

Thông Hải liền cúi người và nói:

- Bẩm sư phụ, quả thật người này đã dả thương Hắc - Hoàng nhị vị sư thúc ở ngoài đạo quan. Thông Huyền sư đệ cũng bị hấn đánh gãy hai tay, hiện tại còn hôn mê bất tỉnh. Người này vô cớ đến đây náo loạn, xin sư phụ chớ tha cho hắn một cách dễ dàng.

Nghe vậy thì đôi mày bạc của Bạch Dương đạo nhân càng chau lại nhiều hơn. Lão khẽ gật đầu rồi lắc mình một cái, trong chớp mắt đã đến trước mặt Giang Hải Phong, tay trái của lão ấn lên mu bàn tay phải, cả hai tay cùng chụp thẳng về phía thanh kiếm gỗ của Giang Hải Phong. Giang Hải Phong không ngờ đối phương lại xuất thủ nhanh như vậy, nhưng chàng biết công phu đạo nhân này thi triển có tên gọi là Song Cầm Thuật, là một loại chiêu thức lợi hại nhất trong Cầm Nã Thủ. Đương thời, chàng liền trầm hữu thủ xuống, kiếm gỗ khẽ bật lên, mũi kiếm hướng vào lòng bàn tay của Bạch Dương đạo nhân. Thân thủ của Bạch Dương đạo nhân nhanh như vậy, nhưng chẳng ngờ cũng vẫn chụp vào hư không, lão vội soạt chân qua phải, cùng lúc tay trái chụp ra một chiêu Hải Đê Lô Tắt Thủ, năm ngón móng tay tựa như năm thanh đoản kiếm đâm vào thất lũng Giang Hải Phong.

Chiêu này thi triển cực nhanh. Nhưng Giang Hải Phong cố ý thăm dò công phu của đối phương nên chàng lách kiếm gỗ qua phải, đồng thời tả chưởng mãnh xuất, nghênh tiếp chiêu của đối phương.

Bạch Dương đạo nhân tức khí quát lên một tiếng, năm móng tay như đoản kiếm của lão chột trở ngược lại rồi vung ra, đây chính là thủ pháp Đăng Ấn Tử, tức là có ý phát nội lực.

“Bình” một tiếng, song phương đều lui ra sau nhưng cước pháp lại hoàn toàn khác nhau. Giang Hải Phong thi triển Đảo Thái Liên Hoa Bộ, xem ra rất đẹp mắt, còn Bạch Dương đạo nhân thì có vẻ loạng choạng như muốn ngã. Lão phải lui ra ngoài xa hơn năm thước rồi mới miễn cưỡng trụ thân lại được. Trong chớp mắt, sắc diện của lão cũng biến thành màu đỏ như huyết, sau đó thì dần dần tái nhợt.

Lão cười nhạt một tiếng rồi nói:

- Chưởng lực của tiểu thí chủ không tầm thường. Bần đạo tu hành ở đây, không tranh chấp với thế nhân, vô oán vô thù với giang hồ. Hôm nay người đã tìm đến cửa gây sự thì bần đạo đành phải phá lệ đả thương người thôi.

Tuy trong lúc thịnh nộ nhưng giọng của lão rất trầm, tuyệt không có một chút kích động.

Giang Hải Phong cũng không dám khinh thị lão đạo này, chàng mỉm cười, nói:

- Lão đạo yên tâm, tại hạ đến đây tỉ võ với lão thì có chết cũng cam tâm tình nguyện.

Bạch Dương đạo nhân cười ha ha rồi quay sang nói với hai đạo đồng:

- Hai người canh cửa cho nghiêm, không cho bất kỳ người nào vào trong!

Hai đạo đồng cùng nói: “Tuân mệnh!” Rồi lướt ra ngoài cửa.

Bạch Dương đạo nhân lại cười hì hì rồi nói:

- Người đã dùng kiếm gỗ thì nhất định là trình độ trên kiếm rất cao minh, trước đây bần đạo cũng dùng kiếm, bây giờ ta dùng kiếm tiếp người mấy chiêu nhé?

Giang Hải Phong mỉm cười, nói:

- Như thế thì rất hay!

Bạch Dương đạo nhân lập tức ra lệnh:

- Thông Hải, người vào đan phòng lấy kiếm cho ta!

Thông Hải gật đầu nhưng hỏi lại:

- Là thanh kiếm nào?

Bạch Dương đạo nhân nói:

- Lấy thanh kiếm có bao kiếm làm bằng da giao long ra đây!

Thông Hải bất giác sửng người, vì lão biết sư phụ mình có tổng cộng hai thanh kiếm. Một là Bạch Mang, một là Ngưng Sương, tất cả đều có thể trảm thiết đoạn kim, nhưng lâu nay Bạch Dương đạo nhân không sử dụng một cách khinh suất. Bình thường lão chỉ dùng kiếm gỗ luyện tập, còn Bạch Mang Kiếm và Ngưng Sương Kiếm thì chỉ treo trên tường để ngắm. Không ngờ hôm nay lão lại dùng bảo kiếm để đối phó với một thiếu niên vô danh tiểu tốt như vậy. Thông Hải do dự một lúc rồi mới miễn cưỡng đi vào đan phòng.

Bạch Dương đạo nhân nhìn qua Giang Hải Phong rồi mỉm cười, hỏi:

- Tiểu thí chủ, lệnh sư là ai vậy? Người đã học kiếm mấy năm rồi?

Giang Hải Phong cũng mỉm cười, đáp:

- Tại hạ ở ngoài hải đảo, tự tập luyện mà thông hiểu kiếm pháp, không có sư phụ. Còn lão, lão đã học kiếm mấy năm rồi?

Bạch Dương đạo nhân nghe vậy thì trầm sắc diện, nhưng lão không nói thêm gì nữa. Thông Đạo, Thông Bích đứng bên cạnh thấy Giang Hải Phong vô lễ với sư phụ thì phần nộ hiện ra mặt nhưng lại không dám phát tác. Lúc này Thông Hải đã từ trong nội thất bước ra, hai tay nâng một thanh kiếm có bao đen sì, lão trịnh trọng đưa tới trước mặt Bạch Dương đạo nhân.

Bạch Dương đạo nhân liền phẩn chấn tinh thần, lão cười nhạt một tiếng rồi tiếp nhận thanh trường kiếm. Tuy chưa từng có bảo kiếm nhưng thoát nhìn thì Giang Hải Phong đã đoán định đây là một thanh bảo kiếm hy hữu trên thế gian. Chàng thầm nhủ trong lòng:

- “Ở đâu mà lão đạo này lại có thanh kiếm tốt như thế?”

Bạch Dương đạo nhân quét mục quang nhìn qua Giang Hải Phong và hỏi:

- Tiểu thí chủ thấy thanh kiếm của ta thế nào?

Giang Hải Phong tán thưởng:

- Bảo kiếm! Quả nhiên là một thanh bảo kiếm!

Chàng cười cười rồi nói tiếp:

- Xưa nay bảo kiếm chỉ xứng với anh hùng, nếu bảo kiếm rơi vào tay kẻ phàm phu tục tử thì quả thật là đáng tiếc.

Bạch Dương đạo nhân đã cao niên như vậy thì làm sao không hiểu thâm ý trong lời nói của Giang Hải Phong? Lão cười nhạt rồi nói:

- Lời người nói không sai, nhưng từ khi thanh kiếm này rơi vào tay bản đạo thì chưa có kẻ nào khuất phục được nó. Có thể nói rằng, mãi cho đến hiện tại, nó vẫn chưa gặp được địch thủ.

Vừa nói lão vừa đưa tay sờ lên thân kiếm, trong vẻ đặc ý còn có mấy phần kiêu ngạo. Giang Hải Phong cũng đưa thanh kiếm gỗ lên và chậm rãi nói:

- Không chừng hôm nay thanh kiếm gỗ của tại hạ sẽ là địch thủ của nó đấy.

Bạch Dương đạo nhân nói:

- Tiểu thí chủ quá ngông cuồng rồi, ta biết là người có mấy phần thực học trên chưởng nhưng ta tự tin là dư sức đối phó người.

Giang Hải Phong chỉ mỉm cười mà không nói gì. Bạch Dương đạo nhân đưa trường kiếm lên và nói:

- Trong vòng ba mươi chiêu, nếu bản đạo không thắng được người thì xem như bản đạo thua dưới tay người.

Giang Hải Phong buột miệng hỏi:

- Bại rồi thì sao?

Bạch Dương đạo nhân nghiêm giọng nói:

- Nếu bản đạo bại thì sẽ tặng kiếm này cho người, ngược lại nếu người bại thì người phải nghe theo sự phân xử của bản đạo bằng quy định trong đạo quán này. Ý người thế nào?

Giang Hải Phong xạ kỳ quang nhìn thanh kiếm trong tay lão đạo và nói:

- Được, nhất ngôn cửu đỉnh!

Chàng hoàng ngang kiếm gỗ trước ngực rồi nói tiếp:

- Tại hạ sẽ dùng thanh kiếm gỗ này để lãnh giáo cao chiêu của lão vậy.

Bạch Dương đạo nhân mỉm cười, nói:

- Người yên tâm, tuy trong tay bản đạo là bảo kiếm nhưng quyết không làm tổn hại kiếm gỗ của người một phân, mỗi bên cần nhớ là chỉ điểm tới rồi thôi.

Nói đoạn lão dịch người qua trái, hữu thủ triển khai trường kiếm theo thế Đại Bàng Đơn Triển Vũ. Bảo kiếm xuất vỏ kèm theo thanh âm như long ngâm. Giang Hải Phong ngắm thanh kiếm trong tay Bạch Dương đạo nhân thì thấy thân kiếm dài chừng hai thước sáu, trên thân kiếm có nhiều ánh bạch quang lấp lánh khiến người đối diện phải bất giác lạnh người.

Chàng không nhịn được nên lại buột miệng nói:

- Hảo kiếm!

Bạch Dương đạo nhân cười ha ha rồi nói:

- Nếu tiểu thí chủ thắng bản đạo thì kiếm này sẽ thuộc về người, bằng không thì những lời tán tụng sông hà có ích gì?

Trong lúc nói thì Bạch Dương đạo nhân đã dặt bao kiếm ra sau lưng. Kế đó, lão bước lên trước và cười nhạt nói:

- Thí chủ cẩn thận, bản đạo xuất chiêu đây!

Giang Hải Phong thấy cước bộ của đối phương tuy dao động không vững nhưng bộ thế tựa như đi trên hoa sen. Điều này khiến chàng nhớ tới sư phụ chàng từng nói về Thái Hư Ảo Bộ trong tạng và đạo môn. Do đó chàng không dám tỏ ý khinh suất mà tập trung toàn bộ tinh thần theo dõi thế công của đối phương.

Sau khi khai triển mấy thế sơ khởi thì Bạch Dương đạo nhân liền xuất kiếm điểm tới. Thế kiếm cực nhanh, cực chuẩn và cũng vô cùng hiểm, có thể nói thân thủ của lão đạo này đã đạt đến cảnh giới lô hỏa thuần thanh.

Giang Hải Phong cũng mãnh xuất kiếm gỗ nhưng với một chiêu thức tầm thường Bạt Thảo Tầm Xà nhằm quét vào song cước của đối phương.

Bạch Dương đạo nhân liền thu kiếm thế, thân hình lão xoay chuyển nửa vòng, trường kiếm ôm trước ngực, khí thế như sơn nhưng lại không phát chiêu công kích.

Giang Hải Phong cũng đã sớm thu hồi kiếm gỗ, thấy tình thế như vậy thì chàng nâng kiếm ngang mày và ung dung mỉm cười. Bạch Dương đạo nhân thấy đối phương đã khám phá được ý của mình nên đôi mày bạc chợt phân ra, sắc diện đột biến.

Lão cười nhạt một tiếng rồi nói:

- Trình độ kiếm thuật của tiểu thí chủ quả nhiên là bất phàm, bây giờ bản đạo phải lãnh giáo mấy chiêu mới được.

Giang Hải Phong mỉm cười, nói:

- Lão đạo quá khách khí rồi, chẳng phải tại hạ đã lãnh giáo ba chiêu rồi đó sao?

Bạch Dương đạo nhân quát lớn:

- Xằng bậy!

Tiếng quát chưa dứt thì Ngưng Sương Kiếm chợt lay động, từ mũi kiếm phát ra một luồng kiếm hoa, kiếm như lưu tinh đuổi nguyệt, điểm thẳng về phía yết hầu của Giang Hải Phong.

Trong lúc đối địch, Giang Hải Phong luôn sử dụng khẩu quyết chữ “tĩnh” dù đối phương lợi hại đến cỡ nào thì chàng cũng vĩnh viễn trầm tĩnh, tuyệt không vội vàng khấn trương. Lúc này mũi kiếm của Bạch Dương đạo nhân như đã sắp đến yết hầu của chàng nhưng chàng vẫn bất động như tảng đá.

Điều này khiến Bạch Dương đạo nhân không khỏi kinh ngạc và hận đến tím mặt, tuy nhiên lão thừa biết đối phương tất sẽ có kỳ chiêu. Do vậy lão không chờ chiêu thức cũ phát huy tác dụng mà lập tức lắc mạnh thân kiếm biến chiêu, theo đó là hai đạo kiếm quang đánh vào hai vai của Giang Hải Phong.

Giang Hải Phong cũng lập tức vung kiếm gỗ lên. “Choang” một tiếng, kiếm gỗ gạt mạnh Ngưng Sương Kiếm sang một bên, hai đạo kiếm quang bị đánh vỡ vụn thành muôn ngàn ánh tinh quang tỏa bay đầy trời. Sau lần va chạm này thì thân hình của song phương liên tục xoay chuyển, lúc cao, lúc thấp, lúc trái, lúc phải khiến người quan chiến không thể phân biệt được đâu là Bạch Dương đạo nhân, đâu là Giang Hải Phong.

Một đạo nhân đã ngoài tuổi cổ lai hy, tóc râu bạc trắng, một thiếu niên anh khí đang thịnh. Cả hai đều có một tuyệt kỹ kinh người nên một khi động thủ thì tình thế tất kinh thiên động địa. Bọn Thông Hải, Thông Đạo, Thông Bích đứng bên ngoài quan chiến, đều trợn mắt há miệng.

Trước khi động thủ, Bạch Dương đạo nhân vốn tự tin là nắm chắc được phần thắng nhưng không ngờ thiếu niên kém lão cả hoa giáp (sáu mươi tuổi) này lại có thân thủ lợi hại như thế. Điều khiến lão kinh ngạc nhất là dường như trên kiếm gỗ của đối phương có hấp lực vô cùng mạnh mẽ, tuy Ngưng Sương Kiếm của lão chưa bị hấp lực khống chế nhưng buộc lão phải khá thận trọng. Lão đạo này cũng ngầm quan sát lộ số trên kiếm pháp của Giang Hải Phong nhưng lão xác tín là cả đời lão chưa từng thấy kỳ chiêu dị thức này bao giờ. Vì thế, Bạch Dương đạo nhân càng không dám khinh xuất, nhất thời lão tận lực thi triển bộ Lôi Âm Bát Hợp độc môn để nhằm chiếm thế thượng phong.

Bộ Lôi Âm Bát Hợp này vốn là ở đây. Bộ kiếm pháp do Bách Thảo đạo nhân, sư phụ của Bạch Dương đạo nhân, vì nghe tiếng sấm mà sáng chế ra. Xưa nay Bạch Dương đạo nhân chưa một lần thi triển để đối địch, hôm nay là lần đầu tiên lão sử dụng để đối phó Giang Hải Phong. Nhưng lão không ngờ chiêu kiếm thần kỳ như vậy mà vẫn không công phá được thế thủ của Giang Hải Phong.

Chớp mắt đã qua ba mươi chiêu, theo ước định thì Bạch Dương đạo nhân nên lập tức chịu thua mới phải nhưng danh tiếng một đời của lão há có thể phó mặc cho dòng nước cuốn trôi? Lúc này sắc diện của lão đỏ như huyết, hơi thở dồn dập và càng nặng dần lên. Bỗng chốc sát cơ đột hiện trong mục quang của Bạch Dương đạo nhân, lão quát lớn một tiếng rồi bất ngờ tung người lên không trung. Thân hình xoay chuyển nhanh như gió, bảo kiếm cũng điểm xuống nhanh như chớp.

Đây chính là Kiếm Phát Tam Hoàn, tuyệt kỹ cuối cùng của Bạch Dương đạo nhân, cả đời lão chỉ thi triển tuyệt chiêu này năm lần và năm đối thủ kia đều vong mạng dưới tuyệt chiêu này. Có thể nói rằng, thanh danh một đời của Bạch Dương đạo nhân hoàn toàn nằm ở chiêu này. Nhưng đáng tiếc là Giang Hải Phong sống ở hoang đảo hơn mười năm, nhất tâm luyện kiếm và được kiếm thần Ngân Hà lão nhân chuyên tâm truyền thụ nên võ công của chàng không tầm thường chút nào. Điểm đặc biệt của chàng là kiếm chiêu xuất ra thì đối phương không thể nào lường được, nếu xưng là kiếm thánh cũng chẳng quá đáng.

Trong chớp mắt Bạch Dương đạo nhân thi triển tuyệt chiêu cuối cùng thì chợt nghe Giang Hải Phong quát lớn:

- Lãnh giáo đủ rồi, lão đạo!

Cùng lúc đó, thân pháp và bộ pháp của chàng phối hợp với nhau rất xảo diệu, hai vai thu lại, hai gối quỳ xuống, hữu thủ nâng kiếm đưa lên khỏi đỉnh đầu. “Cách” một tiếng, mũi kiếm gỗ của Giang Hải Phong điểm trúng vào mũi Ngưng Sương Kiếm của Bạch Dương đạo nhân.

Kiểm thể của lão đạo đang từ trên đâm xuống, những tưởng là kiếm gỗ của Giang Hải Phong sẽ bị bảo kiếm chế dọc từ đầu tới đuôi, nào ngờ trong chớp mắt đó, trên trán lão đạo đã xuất mồ hôi hột. Thì ra Giang Hải Phong đã vận nội lực vào kiếm gỗ, chẳng những kiếm của chàng không bị tổn hại mà còn vững như trụ đồng.

Bạch Dương đạo nhân cũng lập tức vận nội lực vào Ngưng Sương Kiếm và đẩy xuống, bảo kiếm của lão không ngừng lay động và phát ra những luồng bạch quang nhưng thủy chung vẫn không thể đẩy xuống được một phân nào. Sắc diện của lão đạo càng trở nên nhợt nhạt, thân hình run bần bật, mồ hôi lạnh chảy xuống ròng ròng, và trong chớp mắt đó thì Giang Hải Phong đã vãn hồi được đại cuộc. Chàng xuất tả thủ ấn vào bên dưới đốc kiếm, lực đạo từ song thủ hợp lại làm gia tăng kinh lực trên kiếm gỗ, đồng thời chàng quát lớn:

- Buông tay!

Bạch Dương đạo nhân đã sớm cạn tinh lực nhưng lão cũng thật bất khuất, thà chết chứ không chịu buông tay. Nhất thời bảo kiếm và thân hình Bạch Dương đạo nhân bị đẩy ngược ra sau, thân thể khô gầy của lão loạn choạng rồi ngã ngổ ra đất. Tuy nhiên, trong tay lão vẫn nắm chặt Ngưng Sương Kiếm.

Giang Hải Phong thu kiếm, tung người ra sau rồi cười nhạt, nói:

- Bạch Dương lão đạo, lão cao niên như vậy mà lại không giữ lời, đã thua rồi sao còn bất phục?

Bạch Dương đạo nhân nhìn chàng hồi lâu rồi mới thở dài, nói:

- Hết rồi! Tất cả đã hết rồi!

Nói đoạn lão lồm cồm ngồi dậy, dùng tay áo phủi bụi đất trên người rồi gượng cười nói tiếp:

- Tiểu thí chủ, kiếm thuật của ngươi quả nhiên tinh thâm. Bần đạo phục rồi!

Giang Hải Phong cười nhạt, nói:

- Võ công của lão cũng không tầm thường, ngoài lão và một số ít người khác thì e rằng trong Tam Dương đạo quán chẳng còn người nào tu hành chân chính, lão phải khá chinh đốn lại mới được. Không thể suốt ngày chỉ có lấy sự yên tĩnh cho mình mà bỏ mặc đệ tử môn hạ muốn làm gì thì làm.

Bạch Dương đạo nhân tỏ ra rất hổ thẹn nhưng chẳng nói được một lời, hồi lâu sau lão mới thở dài rồi nói:

- Bần đạo đã thua ngươi thì tự nhiên chẳng còn gì để nói. Ngươi hãy lưu lại đại danh để bần đạo ghi nhớ chút tình tương ngộ này.

Giang Hải Phong mỉm cười, nói:

- Tại hạ là Giang Hải Phong, lão đạo hãy nhớ lấy. Tại hạ đến đây làm phiên lão đã nhiều rồi, bây giờ xin cáo biệt!

Nói xong chàng cung thủ vái chào rồi quay người cất bước.

Bạch Dương đạo nhân liền lớn tiếng nói:

- Khoan đã!

Giang Hải Phong quay lưng, hỏi:

- Còn chuyện gì nữa?

Lúc này Bạch Dương đạo nhân đã tra Ngưng Sương Kiếm vào vỏ, lão trầm giọng nói:

- Người hãy mang thanh kiếm này đi, bản đạo nhất ngôn ký xuất thì tứ mã nan truy. Nhưng sau này có thể bản đạo sẽ thu hồi lại từ trong tay người.

Giang Hải Phong vốn không muốn nhận nhưng nghe lão nói vậy thì hùng khí bất giác trỗi dậy. Chàng mỉm cười, nói:

- Đã vậy thì tại hạ đành bái lãnh thôi!

Bạch Dương đạo nhân quăng kiếm ra và nói:

- Nhận lấy!

“Vù” một tiếng, thanh kiếm như một mũi tên bay thẳng đến trước mặt Giang Hải Phong. Giang Hải Phong mỉm cười và xuất thủ chụp lấy, nhưng tay vừa chạm vào kiếm thì chàng cảm thấy trên thân kiếm có một luồng nội lực rất lớn. Chàng biết lão đạo này muốn làm khổ mình nên lập tức vận mấy thành công lực để giữ chặt thanh kiếm, thần thái vẫn thản nhiên như không có chuyện gì. Tình hình này khiến Bạch Dương đạo nhân càng cảm thấy hổ thẹn.

Giang Hải Phong tiếp nhận bảo kiếm rồi cung thủ, nói:

- Mong rằng ngày sau chúng ta có cơ hội tái ngộ, còn kiếm này đã ở trong tay tại hạ thì tại hạ quyết sẽ không phụ nó, xin lão đạo hãy yên tâm.

Nói đoạn chàng quay người sải bước đi ra ngoài.

Bọn Thông Hải, Thông Đạo, Thông Bích đều tròn xoe song mục mà nhìn, không ai dám bước ra ngăn cản.

Bạch Dương đạo nhân đã giận đến cực điểm. Lão vừa giậm chân vừa nói:

- Đợi lát nữa, các người hãy gọi nhị vị sư thúc đến đây cho ta!

(mất hai trang)

địch nhân thì biết kết cuộc sẽ như thế nào? Nghĩ vậy nên Giang Hải Phong bất giác rung mình. Chàng thấy ngựa của mình vẫn còn dưới gốc liễu nên vội vàng lướt tới

và tung người lên ngựa. Ngay lúc đó, bỗng nhiên chàng thấy một đạo sĩ từ sau tảng đá thò đầu ra nhìn, thế là Giang Hải Phong lại phi xuống đất. Đạo sĩ thấy vậy thì kêu thất thanh rồi quay người bỏ chạy. Nhưng hấn chạy mấy bước thì Giang Hải Phong đã hạ người xuống phía trước, chàng quát lớn:

- Đứng lại cho ta!

Hoàng y đạo sĩ này có lẽ là một trong những đạo nhân bị Giang Hải Phong điểm huyết, hấn đã sớm kinh khiếp thần uy của chàng nên vừa nghe quát thì thân hình đã run bần bật, muốn chạy cũng không thể cất bước.

Giang Hải Phong nhìn hấn một lúc rồi nói:

- Thư đồng của ta đi đâu rồi?

Đạo nhân này thấy Giang Hải Phong không hạ thủ ngay thì bạo gan nói:

- Họ Giang kia, người đừng có bức hiếp bọn ta, nếu người có bản lĩnh thì hãy đấu với Tả tướng công một trận, như thế mới gọi là anh hùng.

Giang Hải Phong lạnh lùng nói:

- Họ Tả nào? Ta không quen biết hấn. Nếu người không thành thật thuật lại mọi chuyện thì ta sẽ cho người dở sống dở chết ở nơi này đấy.

Đạo nhân lui ra sau một bước rồi nói:

- Được! Ta sẽ nói cho người biết.

Giang Hải Phong nộ khí quát hỏi:

- Họ Tả là ai? Là người trong đạo quán của các người phải không?

Đạo nhân lắc đầu, nói:

- Không phải! Không phải! Người đó không phải là đạo nhân, đó cũng là một thiếu niên giống như người, chính là người xuất hiện bên cạnh Thanh Thủy Hồ khi người động thủ với Hắc Dương sư bá của ta đấy. Người đó tên là Tả Nhân Long!

Giang Hải Phong nhớ lại thiếu niên ngồi trên ngựa và bắt giác ngẩn người. Chàng hồi hận bằng một tiếng thở dài rồi nói:

- Quả nhiên ta đã đoán trúng.

Nhưng điều khiến chàng kỳ quái là thiếu niên cưỡi ngựa kia vốn chẳng quen biết với chàng, thế tại sao hấn lại làm khó chàng? Đạo nhân thấy Giang Hải Phong chau mày im lặng thì cho rằng chàng bị họ Tả làm cho khiếp sợ. Vì thế nên hấn đắc ý nói:

- Công phu của vị Tả tướng công đó thật siêu phàm, chẳng phải người đã điểm huyết bọn ta rồi sao? Thế nhưng Tả tướng công chỉ cần động vài ngón tay là tất cả huyết đạo đều được giải. Hì hì.

Giang Hải Phong ngẫm kinh hãi, chàng nghĩ vị Tả Nhân Long này quả nhiên là một kinh địch đáng sợ. Bởi lẽ công phu điểm huyết mà chàng thi triển là thủ pháp độc môn, không ngờ Tả Nhân Long vẫn có cách giải cứu. Chỉ bằng điểm này cũng đủ thấy hắn là nhân vật bất phàm rồi.

Hoàng y đạo nhân lại nói:

- Còn tên thư đồng của người à? Hắn thật là một gã chẳng ra gì, vừa mới động thủ đã bị người ta khống chế rồi.

Giang Hải Phong liền truy vấn:

- Thư đồng của ta vốn chẳng biết võ công gì, sau khi điểm huyết thì Tả Nhân Long làm gì nữa?

Hoàng y đạo nhân cười nhạt, nói:

- Tả tướng công quăng hắn lên ngựa rồi đưa đi, còn làm gì sau đó thì ta không biết.

Giang Hải Phong cười nhạt, nói:

- Ta cho rằng Tả Nhân Long là một trang hảo hán, nhưng xem ra hắn khiến người ta thất vọng rồi, hắn chẳng qua cũng chỉ là hạng trộm gà bắt chó mà thôi!

Hoàng y đạo nhân lớn tiếng nói:

- Trộm gà bắt chó? Kẻ trộm gà bắt chó mà có bản lĩnh cao cường như thế sao? Tả tướng công còn nói cho bọn ta biết, người là một tên cuồng sát, là quái nhân, không chuyện độc ác nào mà người không làm, người chết dưới tay người đã không thể đếm xuể.

Giang Hải Phong nghe vậy thì bật cười, chàng không lên tiếng mà có ý chỉ xem đạo nhân này nói những gì.

Hoàng y đạo nhân lại thao thao bất tuyệt:

- Tả tướng công còn bảo bọn ta mau trốn thoát, không chừng người sẽ quay lại giết sạch. Sư phụ, Hắc Dương sư bá và các vị sư huynh của ta nghe vậy nên bỏ đi cả rồi.

Giang Hải Phong “hừ” một tiếng rồi nói:

- Thế tại sao người không trốn?

Đạo nhân lui ra sau một bước, mặt biến sắc, hắn nói:

- Vì ta muốn lấy một vài vật dụng mà bị chậm chân. Tả tướng công còn nói là nhất định sẽ không bỏ qua cho người. Hiện tại vì có chuyện phải đi Giang Nam, Tả tướng công sợ không gặp được người nên mới đưa thư đồng của người đi theo. Nếu người thật sự có bản lĩnh thì hãy đến Giang Nam tìm Tả tướng công.

Hắn ngừng lại nhìn Giang Hải Phong từ đầu đến chân rồi nói tiếp:

- Ta đã nói hết lời. Tất cả đều là sự thật. Người đi mau thôi, nếu còn chậm trễ thì thư đồng của người sẽ không toàn mạng đấy.

Giang Hải Phong xạ hai đạo mục quang lạnh lùng nhìn hoàng y đạo nhân. Tên này cho rằng đối phương sắp muốn hạ thủ với mình nên toàn thân bất giác run bần bật. Hắn gượng cười, nói:

- Ta biết sau khi nghe những điều này thì nhất định người sẽ không tha cho ta, nhưng dù người có đánh chết ta cũng chẳng có ích lợi gì.

Tâm khí của Giang Hải Phong lúc này rất bình ổn, xưa nay xử lý bất kỳ chuyện gì chàng cũng không bị xúc động chi phối. Chàng nhìn đạo sĩ và cười cười, nói:

- Được rồi, người đi đi, giết người chỉ thêm bận tay ta thôi.

Nói đoạn chàng tung người phóng đi.

Hoàng y đạo nhân trợn mắt há miệng nhìn theo, khi Giang Hải Phong khuất bóng hắn mới vội vàng quay về Tam Dương đạo quán.

Trên đường đi Giang Nam, Giang Hải Phong luôn cố nhớ lại dung diện của Tả Nhân Long, lòng chàng thì luôn tự hỏi rốt cuộc thì nhân vật này có lai lịch như thế nào, hắn và ta có thâm thù huyết hận gì?

Bỗng nhiên chàng cười nhạt rồi tự nói:

- Nếu gặp được tên Tả Nhân Long thì tuyệt đối ta không thể bỏ qua cho hắn một cách dễ dàng, chỉ có điều hắn dụ ta đến Giang Nam có ý gì?

Càng nghĩ chàng càng cảm thấy hoang mang, nhất thời tâm trí cũng bất an.

Đi một đoạn không xa thì đến một hương thôn, hai bên đường có nhiều cây liễu xum xuê tỏa bóng. Dưới một gốc liễu lớn có trải mấy chiếc chiếu, hiện có mấy lão nhân mặc nông phục, tay phe phẩy quạt ba tiêu vừa hóng mát vừa tán gẫu.

Giang Hải Phong cho ngựa dừng lại ở một gốc liễu để nghỉ ngơi, có lẽ vì trời quá nóng nên con tuấn mã cũng không muốn đi. Chàng tựa người vào gốc liễu định nghỉ ngơi nhưng hàng loạt ý nghĩ cứ hiện ra trong đầu. Chàng nhớ đến thanh bảo kiếm nên lấy ra xem, kiếm quang lấp lánh, kiếm khí lạnh người, quả nhiên là một thanh bảo kiếm hy hữu. Chỉ đáng tiếc là chàng không biết lai lịch của nó, sư phụ chàng cũng có một thanh bảo kiếm kêu bằng Cự Khuyết Kiếm nhưng không biết so với thanh kiếm này thì như thế nào.

Chàng từ từ tra kiếm vào bao rồi dắt ra sau lưng, kể đó chàng hồi tưởng lại những lời hoàng y đạo nhân vừa nói. Tả Nhân Long cho rằng chàng là một tên cuồng sát, điều đó khiến chàng bất giác phẫn nộ. Nhưng Giang Hải Phong hồi tưởng lại, trước

dây không lâu, trong một đêm mình đã giết mấy người trong bọn Thương hải khách trên hoang đảo, thủ đoạn này đích thực cũng quá tàn độc. Nghĩ vậy nên sự tức giận cũng có phần lắng xuống. Chàng tự nhủ lòng:

- “Từ nay về sau, tuyệt đối ta không thể giết người một cách bừa bãi nữa. Chỉ có điều Tả Nhân Long là ngoại lệ, người này mất phong độ quân tử quá.”

Chàng lại nghĩ đến Tịch Ti Ti, một nữ nhân yếu đuối, tuy có chút công phu nhưng hiện tại đã rơi vào tay người khác, nếu Tả Nhân Long có mưu đồ bất chính thì...

Giang Hải Phong bất giác ngẩn người, nhưng chàng lại lắc đầu như có ý phủ nhận ý nghĩ vừa rồi. Vì từ tướng mạo bên ngoài của Tả Nhân Long thì trông hẳn không giống một kẻ tà tâm.

- Lê đây... Lê giòn lê ngọt đây!

Một lão nhân từ xa đang đi tới với thùng lê trên tay, tiếng rao của lão làm đứt mạch suy nghĩ của Giang Hải Phong. Đang lúc vừa đói vừa khát nên Giang Hải Phong đưa tay ngoắc lão nhân lại và nói:

- Đây, bán cho tại hạ một quả.

Lão nhân khệ nệ bước lại, vừa đưa lê cho Giang Hải Phong, lão vừa nói:

- Lê giòn lê ngọt, tướng công ăn vào tất biết.

Giang Hải Phong cắn thử một miếng thì cảm thấy rất ngon, lão bán lê ngắm nhìn chàng một lúc rồi nói:

- Tướng công không phải là người bản địa?

Giang Hải Phong gật đầu rồi tiếp tục ăn, lão bán lê định nói tiếp nhưng lại nghe bên gốc liễu trước mặt có khẩu âm của một người Sơn Tây:

- Đây, ta cũng mua một quả.

Giọng nói ở phía trước, cách chỗ Giang Hải Phong không xa, chàng quét mục quang nhìn qua và bất giác giật mình. Thì ra, dưới một gốc liễu cách chỗ chàng không đầy hai trượng, có một lão nhân khô gầy đang nửa nằm nửa ngồi. Lão nhân này mặc hắc y, ngực không cài nút nên để lộ một hàng xương sườn, trên vai lão ta còn có một con thương ưng. Sự xuất hiện đột ngột của hắc y lão nhân này khiến Giang Hải Phong ngầm cảm thấy sự tình không đơn giản.

- o O o -